

Basın Açıklaması

Hizb-ut Tahrir'i Yasaklama Önerisi, Nefret Söylemi ve Toplumsal Uyum Bahaneleri Meşru Siyasi Muhalefeti Susturmanın Bir Aracıdır

Bondi'de yaşananların artçı şokları, Avustralya'yı hayal edebileceğimizden daha fazla ve daha önce hiç şahit olmadığımız bir hızla değiştirmektedir. Toplumun acısına yoğunlaşmak ya da gerçeklerin ortaya çıkarılmasına odaklanmak yerine, işgalci Yahudi varlığının doğrudan yönlendirmesiyle hareket eden Siyonist aktivistler, Bondi olayını kendi siyasi ajandaları için uygun bir arka plan haline getiren bir kampanya başlattılar.

Eski ajandalar, yeni bir kılıfla ve ustaca hazırlanmış bir ikircikli dil ile tekrar dolaşıma sokuldu. Bize Bondi olayının ancak "antisemitizm" merceğinden okunabileceği ve bunu inkar etmenin ise bizzat bu "Yahudi nefreti"nin kanıtı olduğu söylendi. Gazze'ye atıfta bulunmak ise en iyi ihtimalle "nezaketsizlik", en kötü ihtimalle ise "terörün meşrulaştırılması" olarak kabul edildi. Hatta daha da ileri gidildi, Bondi hadisesi sadece antisemitik bir eylem değil, kökleri "Radikal İslam"da olan habis bir antisemitizmin meyvesi olarak sunuldu. Soykırımı dünyaya açıklayamamanın yorgunluğunu yaşayan Yahudi varlığı, bugün kurbanlarını ve kurbanlarına destek verenleri aşırılıkçı ve radikal olarak yaftaladı ve dünyanın buna inanmasını umdu. Yahudi varlığı, Avustralya Federal Polisi Komiseri Krissy Barrett'ın, failerin dinî kimliğinin olayla ilgisi olmadığını ve bireysel hareket ettiklerini açıkça söylemiş olmasını görmezden geldi. Zira onlara göre gerçekler, rahatlatıcı anlatıyı bozuyorsa yok sayılabiliyor!

Bu noktada iki yeni kavram sahneye sürüldü: "Nefret vaizleri" ve "nefret fabrikaları". Bu kavramlar, soykırımı ve gaspçı varlığın soykırım işleme hakkını reddeden Müslümanları işaret etmek için uydurulmuş, içi boş ama operasyonel ifadelerdir. Bu yeni anlatıya göre Müslümanlar artık Kur'an okumamakta, ondan terör devşirmekte; siyasi mazlumiyetlerini dile getirmekte, nefret yaymakta ve camileri ibadethaneler olarak değil, birer terör yuvası olarak kullanmaktadırlar!

Daha sonra Yahudi varlığı, Avustralya'dan bu saçmalıkları resmi politika haline getirmesini istedi ve mevcut yasalar bunları açıkça kapsamadığı için Müslüman siyasi muhalefeti suç sayan yeni yasaların çıkarılmasını talep etti. Bu nedenle Başbakan ve İçişleri Bakanı nefret söylemi dilini benimsedi ve soykırım karşıtlarının, Yahudi varlığından nefret ettikleri gibi Avustralya'dan da nefret ettiklerini iddia ederek Avustralya'nın kaderini bu suç işleyen varlığın kaderine bağlamaya çalıştılar. Hatta soykırımı karşı çıkan Yahudiler bile kendinden nefret eden Yahudiler olarak nitelendirildi!

Oysa nefret kavramının nesnel bir içeriği yoktur. Bu kavram yalnızca tek bir amaca hizmet eder: meşru siyasi eleştiriyi görünmez kılmak. Muhalefeleri nefretle suçlamak, gerçek mazlumiyetleri dışlamak ve onları "tehlikeli duygusal tehditler" olarak yeniden sınıflandırmak demektir. Bu durum, muhalifi tartışma meşruiyetinden soyutlar ve eleştirilen tarafı kendini savunma zahmetinden veya kendisine yöneltilen suçlamalarla yüzleşmekten kurtarır. Bu fikri çarpıtma, toplumsal uyum olarak adlandırılan tartışmalara kadar uzanır.

Toplumsal uyum; esnek bir terimdir. Mazlumun adaletsizliğe razı olduğu kırılğan bir sahte barışı ifade eder. Zalimler tarafından tasarlanan ve mazlumlara zorla dayatılan sahte bir barıştır. Bu barış, adalet talepleri bastırıldığı sürece var olur; ezilenler aşağılanmayı kabul ettiği sürece devam eder. Ancak adalet talepleri yükseltildiğinde veya barışçıl bir şekilde bile olsa ifade edildiğinde, bu durum söz konusu barışa bir tehdit olarak kabul edilir. İşgalcilerin çarpık mantığında barış, Filistinlilerin topraklarının işgalini ve halklarının yok edilmesini kabul etmeleri durumunda ancak mümkündür!

Avustralya bağlamında ise toplumsal uyum; Yahudi varlığının Filistin'i işgal etme ve halkını yok etme hakkını kabul ettiğimizde ancak gerçekleşmiş sayılıyor. İşgali, soykırımı veya Avustralya'nın bu suçlardaki ortaklığını sorgulamak veya bunların sona ermesini talep etmek, güçlülerin barışını bozmak olarak görülüyor. İstenen şey toplumsal uyum değil, toplumsal boyun eğmedir. Avustralya'nın işgale siyasî, ekonomik, askerî ve diplomatik destek vermesi makbuldür; buna karşı ses çıkarmak ise yasaktır. Bu ülkeden bazı Siyonistlerin işgal ordusunda görev alması ve uluslararası düzeyde belgelenmiş savaş suçlarına katılması kabul edilebilir; bunu eleştirmek kabul edilemez. İşgal suçlarının vergiden muaf bağışlarla finanse edilmesi normaldir; buna itiraz edilmesi yasaktır!

Toplumsal uyumu koruma bahanesiyle, bize dış çatışmaları ithal etmeyin deniyor. Ancak ironik olan şudur ki; bu sözde barış, zaten Avustralya topraklarının ve yerli halkının tarihsel olarak işgali ve soykırımı üzerine kuruludur. Oysa gerçek şu ki Avustralya, Filistin davasında tarafsız bir gözlemci değildir; en başından beri hep işgalcinin yanında olmuştur. Çatışmaları ithal etmeyin çağrısı, Filistin davasını toplumsal hafızadan silme çağrısından başka bir şey değildir.

Sonuç olarak; nefret suçlamaları ve toplumsal uyum çağrıları, Yahudi varlığının suçlarını hesap vermektan korumak, failleri ve suç ortaklarını sorumluluktan kurtarmak için kullanılan birer araçtır. Bu çağrılar sadece mücrime hizmet eder; kurbanı ve destekçilerini cezalandırır. Vicdan sahibi her fert bu çağrıları reddetmelidir.

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir
Avustralya
Medya Bürosu

E-mail: media@hizb-australia.org | Telefon: (+61) 438 000 465

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.turkiyevilayeti.com | www.hizb-australia.org